

Ἀπό τήν ἡμέρα τοῦ Πάσχα καί γιά σαράντα ἡμέρες ψάλλεται ὁ ἀναστάσιμος παιάνας «Χριστός Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας καί τοῖς ἐν τοῖς μνήμασιν ζωὴν χαρισάμενος», σ' ὅλες τίς ἐκκλησιαστικές ἀκολουθίες δίνοντάς τους ἕνα μοναδικό χρῶμα, μιά ἀνεκκλήλητη χαρά. Καί δέν εἶναι μόνο ἡ ἀποτύπωση τῆς ἀναστάσιμης χαρᾶς στή διεξαγωγή τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀκολουθιῶν, τό σημαντικότερο εἶναι ἡ μεταποίηση τῆς ζωῆς ὅλων ὄσων κατοικοῦν στή χώρα τοῦ Ζῶντος, σέ χαρά τῆς Ἀναστάσεως, «Σήμερον πᾶσα κτίσις ἀγάλλεται καί χαίρει, ὅτι Χριστός ἀνέστη», γιατί, «Χαρᾶς τά πάντα πεπλήρωται, τῆς Ἀναστάσεως τήν πεῖραν εἰληφότα». Παλαιότερα οἱ χριστιανοί ἀπό τήν ἡμέρα τοῦ Πάσχα, μέχρι καί τήν παραμονή τῆς Ἀναλήψεως ἀντικαθιστοῦσαν ὁποιοδήποτε ἄλλο χαιρετισμό τους μέ τό: - «Χριστός ἀνέστη!» -«Ἀληθῶς ἀνέστη!». Μέ τόν τρόπο αὐτό ἔδειχναν τή χαρά, τήν ἄφατη ἀγαλλίαση μέ τήν ὁποία ἦταν πλημμυρισμένη ἡ καρδιά τους. Ὁ ἅγιος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ, τοῦ ὁποίου ὀλόκληρη ἡ ζωή ἦταν λουσομένη στή βεβαιότητα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, ὅταν συναντοῦσε κάποιο ἄνθρωπο στό δρόμο τόν χαιρετοῦσε μέ τόν ἐξῆς τρόπο: «Χαρά μου, Χριστός Ἀνέστη!». Καί πράγματι μέσα ἀπ' τίς προοπτικές πού διανοίγονται μέ τήν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου, ὁ κάθε ἄνθρωπος μεταποιεῖται σέ «χαρά» γιά τόν ἄλλο ἄνθρωπο, γιατί ἤδη ἔχει ἀρχίσει νά ἐπαναβιώνεται ἡ πραγματικότητα τοῦ «ἀρχετύπου κάλλους τῆς εἰκόνας». Ὁ χριστιανός μετέχει μέ τό βάπτισμά του ἐμπειρικά ἤδη στήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ: «ὄσοι ἐβαπτίσθημεν εἰς Χριστόν, εἰς τόν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν... ἵνα ὡσπερ ἠγέρθη Χριστός ἐκ νεκρῶν διά τῆς δόξης τοῦ Πατρός, οὕτω καί ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν» (Ρωμ. 6, 34).

Μιά ἀπ' τίς πολλές ὄψεις πού μπορούμε νά βιώσουμε τήν ἀναστάσιμη ἐμπειρία, εἶναι κι ἐκείνη ὅπως τήν ἔζησαν οἱ ὁδοιποροῦντες πρὸς Ἐμμαούς, ὅπως αὐτή καταγράφεται ἀπό τό χέρι τοῦ εὐαγγελιστῆ Λουκᾶ στό 24, 13-35 τοῦ ὁμωνύμου Εὐαγγελίου του.

Δυό μαθητές ἀπό τόν κύκλο τῶν ἐβδομήκοντα, κατευθύνονται ἀπό τά Ἱεροσόλυμα πρὸς τή γειτονική Ἐμμαούς, πού βρίσκονταν σέ ἀπόσταση δέκα χιλιομέτρων. Ἡ ὁδοιπορία αὐτή πρέπει νά ξεκίνησε τίς ἀπογευματικές ὥρες «τῆς μιᾶς Σαββάτων». Ὁ Λουκᾶς στή διήγησή του ἀναφέρει μόνο τό ὄνομα τοῦ ἑνός ἐκ τῶν δύο ὁδοιπόρων, τοῦ Κλεόπα, γιά τόν ἄλλο δέν ἀναφέρει τίποτε. Ἡ σιωπή αὐτή κάνει τούς ἐρμηνευτές νά θεωροῦν τόν ἴδιο, τό Λουκᾶ, σάν τόν «ἕτερο» συνοδοιπόρο. Ὁ ὕμνογράφος τοῦ γνωστοῦ Ε' Δοξαστικοῦ Ἑωθινοῦ, αυτοκράτορας Λέων ὁ Σοφός, τό θεωρεῖ βεβαιότητα καί συμπεριλαμβάνει τό ὄνομα τοῦ Λουκᾶ στή σύνθεση: «Ὡ τῶν σοφῶν σου κριμάτων Χριστέ! πῶς Πέτρῳ μέν τοῖς ὀθονίοις μόνοις ἔδωκας ἐννοῆσαι σου τήν Ἀνάστασιν, Λουκᾶ δέ καί Κλεόπα συμπορευόμενος ὡμίλει, καί ὁμιλῶν οὐκ εὐθέως σεαυτόν φανεροῖς...».

Ἀσφαλῶς στίς καρδιές τους βρίσκονταν βαθειά ἐγχαραγμένα «τά συμβε-βηκότα» τῶν ἡμερῶν. Πόνος καί στενοχώρια γιά τό τραγικό τέλος τοῦ Διδασκάλου, ἡ διάψευση ἐλπίδων καί προσδοκιῶν, ὁ φόβος τῶν Ἑβραίων. Ὅλα συγκεχυμένα στήν ψυχή τους. Οὔτε ἡ ὁμορφιά τῆς Ἀνοιξης, οὔτε οἱ εὐωδιές τῶν λουλουδιῶν φαίνεται νά τούς ἀγγίζουν. Ἡ παραζάλη πού βρίσκονται, προκαλεῖ ἔνταση στόν ψυχικό τους κόσμο. Μιά καί ἡ πρωινή φήμη πού διέρρευσε στήν Ἁγία Πόλη, ὅτι ὁ Τάφος πού τόν ἔθαψαν βρέθηκε ἄδειος, καί ὅτι κάποιες γυναῖκες ἀπό τίς «συναναβᾶσαι αὐτῷ εἰς

Ἱεροσόλυμα» (Μάρκ.15, 41) τόν εἶδαν ζωντανό ἐπιτείνουν τή σύγχυση, καί τούς κάνουν νά παραμιλοῦν, καί νά μή μποροῦν νά δώσουν οὔτε κι αὐτοί κάποια λογικότητα στή ροή τῶν τελευταίων γεγονότων. Συνεπαρμένοι στίς σκέψεις δέν ἀντιλαμβάνονται οὔτε τούς λιγοστούς ἀνθρώπους, πού συναντοῦν στό δρόμο τήν ὥρα αὐτή.

Καί ἐνῶ προχωροῦν, ἀπρόσμενα τούς πλησιάζει ἀπρόσκλητα ἕνας ὁδοιπόρος. Ὁ «ξένος» αὐτός βλέποντάς τους τόσο ἀπορροφημένους, μέ ἀπορία τούς ρωτᾷ: - «Τίνες οἱ λόγοι οὗτοι οὓς ἀντιβάλλετε πρός ἀλλήλους περιπατοῦντες καί ἐστε σκυθρωποί;». Χωρίς κἄν νά ἀντιληφθοῦν, ποιός ἦταν ὁ ξένος διαβάτης ἀνοίγουν τό στόμα τους, σάν νά τόν ξέρουν ἀπό καιρό καί ἀρχίζουν τή συνομιλία: - «Καλά ἐσύ εἶσαι μόνος ἀπ' ὅλους αὐτούς πού κατοικοῦν τά Ἱεροσόλυμα, καί δέν ἔχεις πληροφορηθεῖ, γιά τά ὅσα ἔχουν γίνει τίς ἡμέρες αὐτές στήν Πόλη;». Μέ προσποιητή ἄγνοια ὁ ξένος τούς ρωτᾷ: «Γιά ποιὰ πράγματα μιλάτε;». Καί ἐκεῖνοι τοῦ ἐξηγοῦν: «Μά τά περί Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου». Τήν ἴδια κίολας στιγμή ὁ ξένος, μέ τρόπο μοναδικό ἀρχίζει νά τούς ἐξηγεῖ τίς προφητικές ἐξαγγελίες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης «διηρμήνευεν αὐτοῖς ἐν πάσαις ταῖς γραφαῖς», γιά τή Θυσία τοῦ Μεσσία, γιά τήν Ἀνάστασή Του.

Τά λόγια τοῦ συνοδοιπόρου τους μέ μιά μυστική δύναμη ἀρχίζουν νά καταπραῦνουν τήν ἔνταση καί νά μαλακώνουν τίς καρδιές τους. Χωρίς νά τό καταλάβουν πλησιάζουν κίολας τά πρῶτα σπίτια τῆς Ἐμμαούς, ὥρα πού οἱ σκιές τοῦ δειλινοῦ ἀρχίζουν νά καταγράφουν τίς μαβιές ἀποχρώσεις τους. Ὁ ἄγνωστος, πού τούς συντρόφευε, φαίνεται νά συνεχίζει τήν πορεία του. Ὅμως οἱ δύο ξέρουν καλά τήν περιοχή. Κοντά δέν ἔχει ἄλλο χωριό, οὔτε κάποιο πανδοχεῖο καί ὁ ἄγνωστος πρέπει νά ἔχει κατεύθυνση πρός τή Λύδδα, ἢ καί τήν Ἰόππη. Ὅμως ἡ ὁδοιπορία τή νύχτα εἶναι καί δύσκολη καί ἐξαιρετικά ἐπικίνδυνη. Ἔτσι μέ φορτικότητα τόν παρακαλοῦν νά μείνει τή βραδυά ἐκεῖνη κοντά τους, «καί παρεβιάσαντο αὐτόν λέγοντες, μείνον μεθ' ὑμῶν, ὅτι πρός ἐσπέραν ἐστί καί κέκλικεν ἡ ἡμέρα». Ἡ συντροφιά τοῦ ἀγνώστου εἶναι τόσο γλυκιά, πού δέν θέλουν νά τόν ἀποχωρισθοῦν. Μπαίνοντας στό σπίτι τακτοποιοῦνται, καί ἀφοῦ πλύθηκαν, ὅπως ἀπαιτοῦσε ἡ ἰουδαϊκή συνήθεια, κάθισαν στό τραπέζι νά δειπνήσουν.

Μέχρι ἐδῶ, ὅλα ἔχουν μιά φυσιολογική ἐξέλιξη. «Καί ἐγένετο ἐν τῷ κατακληθῆναι αὐτόν μετ' αὐτῶν λαβῶν τόν ἄρτον εὐλόγησε, καί κλάσας ἐπέδίδου αὐτοῖς, αὐτῶν δέ διοιμήχθησαν οἱ ὀφθαλμοί, καί ἐπέγνωσαν αὐτόν, καί αὐτός ἄφαντος ἐγένετο ἀπ' αὐτῶν». Συνειδητοποιοῦν, ὅτι ὁ ξένος δέν τούς εἶναι κάποιος ἄγνωστος. Εἶναι ὁ Διδάσκαλος. Τίς στιγμές αὐτές πού ξυπνᾷ ἡ ληθαργιασμένη τους καί ἀρχίζουν κάπως νά ἀντιλαμβάνονται, ἡ συνείδησή τους ψαύει μιά νέα πραγματικότητα. Καί δύο μέσα στήν ἀπορία τους ἀρχίζουν νά κραυγάζουν: «ὁ Κύριος ἐστί». Ἄχ! ἡ καρδιά μας γιατί νά μήν εἶναι θερμή; λένε καί ξαναλένε. Ἡ ἀναιμική μας πίστη λιγοστή, καί γι' αὐτό ἀνενεργή, «οὐχί ἡ καρδιά ἡμῶν καιομένη ἦν ἐν ἡμῖν, ὡς ἐλάλει ἡμῖν ἐν τῇ ὁδῷ καί ὡς διήνοιγεν ἡμῖν τάς γραφάς;» Σέ μιά καρδιά πού στέκεται στόν σκεπτικισμό, στή ξερή λογική, στήν ἐξωτερικότητα, πῶς νά ἐνεργήσει ἡ πίστη;

Ὁ Κύριος «ὄντως ἠγέρθη». Ὁ «ἀρχηγός τῆς ζωῆς» (Πράξ. 3, 15) δέν καταλύεται ἀπό τό θάνατο, δέν μπορεῖ μιά πραγματικότητα πού δέν ἔχει ὄντολογική ὑπόσταση

νά καταργήσει τήν Αὐτοζωή. Ὁ θάνατος εἶναι μιά πραγματικότητα, πού ἐμφανίστηκε ὄχι πρῖν τόν ἄνθρωπο, ἀλλά μετά τήν δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου, μεταπτωτικά. Ἄν ἐπέτρεψε ὁ Θεός τήν παρουσία του, τήν ἐπέτρεψε γιά νά μή διαιωνίζεται τό κακό: «ἵνα μή τό κακόν ἀθάνατον γένηται». Ὁ Θεός ἐπιτρέπει τήν ἐμφάνισή τοῦ θανάτου μόνο στά πλαίσια τῆς μεταπτωτικῆς, στήν ἀτομικότητα τῆς βιολογικότητας τοῦ κάθε ὑπαρκτοῦ. Ὁ θάνατος δέν μπορεῖ ὅμως νά κρατήσει τόν Ἀρχηγό τῆς Ζωῆς. Ἔτσι τό ἀπόγευμα ἐκεῖνο «τῆς μιᾶς Σαββάτων» ἐμφανίζεται καί συνοδοιπορεῖ μέ τούς δύο μαθητές πρὸς τήν Ἐμμαούς, δείχνοντάς μας τήν πραγματικότητα τῆς «ὄντως ζωῆς» στήν ὁποία «οὐκ ἰσχύει τοῦ θανάτου τό κράτος».

Ἡ παρουσία τοῦ Ἀναστάσιμου ἀπό τότε «ἄχρι τερμάτων αἰῶνος» εἶναι σέ μιά διαρκή συνοδοιπορία μέ τόν κάθε ἄνθρωπο, πού ἐγκεντρίστηκε στό Σῶμά Του, δηλαδή τήν Ἐκκλησία. Μέσα ἀπ' τήν συμπόρευση αὐτή μιά καινούργια προοπτική ἀρχίζει γιά τήν ζωή μας. Ἡ παρουσία τοῦ Ἀναστάσιμου εἶναι μιά πραγματικότητα, ἄσχετα ἂν δέν θέλουμε νά τήν ἀναγνωρίσουμε καί ἐπιμένουμε γιά λόγους προσωπικούς, στήν ἀπόρριψη ἢ τήν προσποιητή ἄγνοια τῆς. Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ μας εἶναι βεβαιότητα ἀναντίρρητη.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός στέκεται διαρκῶς μέ πιστότητα στό πλευρό μας. Εἶναι ὁ σύντροφος καί συνοδοιπόρος μας καί μέ πολύ διακριτικότητα βαδίζει κοντά μας, ἔτσι «ἡ ψυχῆ, δέ νοιώθει τώρα μοναχή, καθώς ἐχτές καί πρῶτα, κάποιος βαδίζει στό πλευρό, τῆς ἀπαλαίνει τό σταυρό, σπογγίζει τόν ἰδρώτα» (Γ. Βερίτη, Ὁ Ἀναστάσιμος).

Ζοῦμε τήν ἀναστάσιμη χαρά. Καί αὐτό ἀποτελεῖ μιά δωρεά τοῦ Σωτήρος μας Κυρίου Ἰησοῦ. Ἡ χαρά τῆς Ἀναστάσεως ἐπ' οὐδενί δέν πρέπει νά μένει στά πλαίσια μιᾶς ἀπλά ἐπαναλαμβανόμενης γιορτῆς τοῦ χρόνου, ἀλλά νά ἀγγίζει τήν καρδιά μας σ' ὅλη τήν διάρκεια τῆς ἐπίγειας ζωῆς τῆς καί «διά παντός εὐλογοῦντες τόν Κύριον, καί ὑμνοῦμεν τήν Ἀνάστασιν αὐτοῦ...».

Ἡ παρακλητική ἰκεσία τῶν ὁδοιπόρων τῆς Ἐμμαούς «Κύριε μεῖνον μεθ' ἡμῶν, ὅτι πρὸς ἐσπέραν ἐστὶ καί κέκλικεν ἡ ἡμέρα», νά ἀποτελεῖ ἰκεσία ἐλπίδος, σ' ὀλόκληρη τήν πορεία τῆς ζωῆς μας πρὸς τήν Ἐμμαούς, καί μέσα ἀπό τό γνόφο τῶν προσωπικῶν μας περιπετειῶν, καί τῶν πολλαπλῶν ἀντιφάσεων μας νά προβαίνουμε στόν ἐκβιασμό Ἐκεῖνου «μεῖναι μεθ' ἡμῶν». Ὁ Χριστός, ὁ γνήσιος φίλος μένει στό πλευρό μας. Προβαίνει στήν ἐξήγηση τῶν Γραφῶν καί διηγεῖται «τά περί ἑαυτοῦ», μέσα στά ὁποῖα ἀνήκουν καί «τά περί ἡμᾶς».

Στό πλαίσιο αὐτῆς τῆς ἐγγύτητος ἀφήνει διακριτικά τά ἴχνη τῆς παρουσίας Του. Ἴσως νά μήν ἀναγνωρίζουμε ἀμέσως τά σημάδια τῆς ὑπερτάτης παρουσίας Του, πού ἀπαιτοῦν λεπτότητα προσδιορισμοῦ. Ὅμως ἄς παραμένουμε στήν πιστότητά Του, ὅποια στιγμή κι ἂν τόν ἀντιληφθοῦν τῆς καρδιάς μας τά μάτια, ἄς τόν παρακαλέσουμε ·

«Κύριε μεῖνον μεθ' ἡμῶν, πάσας τάς ἡμέρας τῆς ζωῆς μας, ὅτι πρὸς ἐσπέραν ἐστὶ».

Ναί, Κύριε, «ταχεῖαν καί σταθεράν δίδου παραμυθίαν τοῖς δούλοις σου, ἐν ἀκηδιάσει τά πνεύματα ἡμῶν..., ἀλλ' αἰεὶ ἡμᾶς πρόφθασον. Ἐγγισον ἡμῖν, ἔγγισον ὁ πανταχοῦ, ὡσπερ καί τοῖς Ἀποστόλοις σου συνῆς, οὕτω καί τοῖς σέ ποθοῦσιν ἔνωσον σαυτόν οἰκτίρμον...».

πρωτοπρεσβύτερος
Κωνσταντῖνος Φιοράκης